

Hočemo Boga

p. James Smith

Jezus se je s prijatelji umaknil, da bi molili. Zanima me, če so molili tako kot mi, z Jezusom tik ob sebi.

Bistvo molitve je, da hočemo Boga, kot pravi sv. Avguštín. To zveni sila preprosto. Vendar je tudi v tem, kot v ostalih preprostih stvareh, skrita kompleksnost. Vedno hočemo Boga, vendar največkrat ne dovolj za spremembo. Druge želje zasenčijo našo željo po Bogu. Morda se bojimo, da bomo izgubili vse drugo, ko dobimo Boga.

Ali pa hočemo Boga, vendar pod svojimi pogoji. Kakor bi si želeli toploto brez ognja ali življenje brez smrti. Bog je Gospodar naše zgodovine, Stvarnik veselja, Odrešenik vsega človeštva. Vendar je za mnoge izmed nas naš Bog premajhen. Mislimo, da lahko kramljamo z Bogom, kadarkoli se nam zahoče, in potem odidemo neprizadeti, nepoškodovani, neožgani. Če se molitvi približamo na ta način, bi se morali vprašati o resnosti svojih namer. Molitev bi morala ne le izboljšati naše življenje, ampak ga povsem spremeniti.

Bog vodi največjo predstavo na svetu, mi smo samo stranski prizori. Po drugi strani pa molitev govori o našem majhnem življenju. To je Bogu prav tako pomembno kot usode celotnih narodov. Zato moramo svojo molitev oživljati vsak dan.

Nima smisla, da se pritožujemo, da je naša molitev preveč mirna ali da se počutimo prazne, ko molimo. Naš vzornik v molitvi je Jezus, ki se ni pritoževal, da je prazen. Pravzaprav je to storil namenoma. Dvakrat. Prvič je izpraznil božanskost, da je postal človek, drugič pa je izpraznil človeškost, ko je umrl. Prazna molitev ni izgubljena. To je paradoks, saj takrat, ko se izpraznimo v Kristusu, naši majhni osebni problemi postanejo del Kristusove vesoljne skrbi.

Ko molimo, prinašajmo k Bogu druge ljudi in situacije, v katerih smo. Pri tem ni pomembno,

kako bo naša priprošnja vplivala na druge. Najmanj kar je, tako pokažemo svojo pripadnost vsemu človeškemu občestvu. Prav tako ni treba, da vemo, kako bo naša prošnja vplivala na vremenske razmere. S tem, ko molimo za vreme, pokažemo svojo pripadnost vsemu stvarstvu. Ni nam treba proučevati, kako naše molitve pripomorejo k miru na svetu. Najmanj kar je, nas vpletejo v Božjo previdnost. Vsaka osebna prošnja nas postavi v samo osrčje, kjer se vse stvari soočijo z Bogom.

Molitev je Božja. Sam Bog govori, naj k njej pristopamo preprosto: »Bodi pri miru in vedi, da sem jaz Bog.« S tem preprostim ukazom nam Bog veliko pove.

»Vedi, da sem jaz Bog.« To pomeni, da nisem le eno izmed mnogih bitij, s katerimi se srečuješ. Sem nad vsem tem. Niti vseh skupaj ne moreš primerjati z mano. Vse jih presegam. Ne – ne moreš me dojeti, ne moreš me niti zaobjeti v najlepše predstave svoje domišljije. Sem preko čudovitosti, preko lepote, preko moči, preko modrosti, preko vsega. Vedi, da sem Bog.

»Bodi pri miru.« Ne dajaj si pravka z drugimi stvarmi, ko prideš k molitvi. Vreden sem tvoje popolne pozornosti. Nič na svetu se ne zgodi brez mene. In če se karkoli dotika tebe, ti bom sporočil.

»Bodi.« Samo bodi, kdor si. Jaz sem te ustvaril. Ni se ti treba dokazovati, ni ti treba zaslužiti svojega življenja, niti napraviti vtisa ali postati nekdo, ki misliš, da bi ga imel rad.

Jaz te že imam rad.

vir: <http://celebrationpublications.org/>
prevod: Petra Grimani